

Megemlékezés – Ft. Balogh Elemér – 2023.10.29. 15:00

Köszöntés: „Uram, kegyelmed betölti a földet. Taníts engem rendelkezéseidre! Jót tettel szolgáladdal ígéreted szerint, Uram (Zsolt 119,64-65)!” Ámen.

Kezdő ének: 23. zsoltár: „Az Úr énnékem őriző pásztorom...”

Textus: Zsoltárok könyve 126, 5-6. versei:

„Akik könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni. Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezik, mikor kéréit hozza.”

Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, tisztelt emlékező testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A zsoltáros tapasztalata hatalmas feszültségről tesz tanúbizonyságot. Feloldható-e ez a kettőség: Könnyezés és ujjongás? Sírás és vigadozás? Szolgálat, teherhordozás és önfeletti örvendezés? A vetés igen nehéz munka. Az őszi vetés eredményét csak a következő év aratásakor látja az ember. Hol van az eredmény akkor, amikor mindent olyan precízen betervezünk? Nagymamám nagyon sokat mesélt nekem arról, amikor szülőfalujában a vetés idején a fehér papok végig mentek a falun és minden házba betértek, minden kertet megáldottak, hogy kerülje a jégeső, és árássa el az Úr a földet azzal az áldással, ami csak és egyedül Tőle várható. A vető sírása a meghajlás jele: „Sírva jönnek, és fohászkodnak, miközben vezetem őket; folyóvizekhez vezetem egyenes úton, amelyen nem botladoznak (Jer 31,9).” A vető sírása a bűnbánat jele. De ez a fájdalom mulandó, mint az édesanya fájdalma, amelyik egyszerre elillan, amikor gyermekét karjaiba zárja. (ld. Jn 16,21) De milyen nagyszerű az aratás ideje! Semmivel sem volt könnyebb, amikor a kéréket rakták, mint amikor reménységgel hullatták a magokat a földbe. De akkor már látták az eredmény. Mennyi lesz a csűrben? Milyen a hozam? Kövér vagy sovány kalászok a jussuk? Akkor kezdett a gazda reménykedni, amikor a kaszáját a kalászok közé engedte és beállt az aratótáblákba rendet vágni. Hiszen maga előtt látta a megélhetésnek a lehetőségét. Ilyen feszültségben folyik az élet. Sírva vetünk, és vigadva aratunk.

Ilyen a keresztyén élet is. Amikor hullatjuk az igemagvakat, akkor tesszük ezt azzal a reménységgel, hogy a cél adott, az üdvösség Krisztusban el van készítve mindenkinek és mi csak haszontalan szolgák vagyunk, akik arra tettük fel egész életünket, hogy lélekmentő és életmentő szolgálatot végezzünk Jézus Krisztus nevében. Így végezték a szolgálatukat az első gyülekezetekben is. Így végezték a szolgálatukat a mártírok és a gályarabok. Így mentek halálba azok a reménykedők, akik tudták, hogy az előbb szeretett Krisztus ott várja őket a túlsó parton. Mi az üdvösségre nézünk, a víg öröm oldaláról szemléljük a dolgokat ma is, még ha a vetés során üldöztetve és akadályoztatva is vagyunk. Keserves munkánkat, sírásunkat, Isten öröme fordítja. Sok minden jelentkezik, ami a síráshoz köthető, de mi nem kétségkedünk, nem futamodunk meg, mi előre Krisztussal haladunk, mert tudjuk, hogy jön az aratás. Milyen jó, hogyha az aratni való sok (Mk 9,37). Milyen jó, hogyha sokan az Úrhoz térnek. Milyen jó, hogyha megváltozott életük éppen a gyülekezeti szolgálatban nyilvánul meg. Milyen jó, amikor az Istenről szóló beszéd hitbeli cselekedetté, tettekké, cselekvőképessé formálódik, nem magáért, hanem Isten dicsőségére és az üdvözült nép javára. Áldott dolog itt a földön valamit megtapasztalni az aratásból. Az aratás Ura érkezik, Ő jön, csűrjeit és kamráit nem hagyja betakarítatlanul, de vajon talál-e hitet a földön (ld. Lk 18,8). Engedelmes szolga, aki odaáll és megmutatja Isten népe körében, hogy az áldások Istene, Izráel Ura, az áldást hordozók pedig azok, akiknek Isten letöröl a szemükről minden könnyet (Jel 21,4) és beviszi őket abba a nyugalomba, ahová sokan kívántak betekinteni, de egyedül Jézus hatolt be oda. Elvállalni a vetést, szolgálatba állni, csak akkor tudunk, ha tisztán előttünk van, hogy lesz aratás. Munkánkat Isten tudja gyümölcsözővé tenni. Lesz örvendezés Isten országában. S ennek az örvendezésnek a jegyében kell nekünk végeznünk könnyek között is a vetést, mert Isten ígérete ma is hangzik, mint egykor Noénak: „Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az

éjszaka (IMóz 8,22).” Ez a reformáció valódi hozadéka. Ez a küldetésünk, a nem csüggedés. Ez a jövő Krisztusban elrejtve, hogy mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk. (ld. Zsid 10,39) Ez az igazság, amely akkor is tündököl, amikor mindent ború tölt el. Eljön ugyanis az idő, amikor a nép megajándékozott közösséggé formálódik, lesz elég búzája csűrjeiben, és új valódi öröm lesz az osztályrésze, ahogyan Jézus mondta tanítványinak: „Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé fordul.” (Jn 16,20) Ámen.

Imádság:

„Végképp elfogyott szeretete, érvénytelen lett ígérete nemzedékről nemzedékre (Zsolt 77,9)?“

„Vajon Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket? Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamarosan. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön (Lk 18,7-8)?“

„Reménykedj az Úrban, ő megsegít téged (Péld 20,22).“

„Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az Úr. Ne félj és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az Úr (IKrón 20,17)!“

„Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap (Jak 5,7).“

„A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.” (Gal 6,9)

Úri ima: Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Áldás: „Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám (Róm 8,15)!“ Ámen.

Záró ének: 393. dicséret: „Ne csüggedj el kicsiny sereg...”